

[Vanggaard.]

at der manglede noget, at Officerskorpset for meget udgik fra Overklassen. Jeg vil da minde om — det er jo ogsaa Historie, og man kan sige, det hører Fortiden til, men jeg er saa gammel, at jeg kan huske det —, at J. C. Christensen fremsatte et Lovforslag og ogsaa fik det vedtaget om Forbedring af Løjtnantslønningerne (Afbrydelse). Ja, der er et ældre Medlem, der kan huske det og smiler ved Tanken. Men det var netop for at gøre det muligt for Folk af Samfundets jævne Klasser at gaa ind i Hærens Befalingsmandskorps, fordi de med de elendige lave Lønninger, der var tidligere, ikke havde Raad til det, at man iværksatte en saadan Bevægelse for at fjerne Overklassestemplet fra Hæren. Vi ved imidlertid, hvordan det blev modtaget. Det blev nærmest Grundlaget for Det radikale Partis Dannelselse, disse Løjtnantslønninger tillige med J. C. Christensens Kasket. Jeg tror, de to Ting var Hovedgrundlaget for Det radikale Partis Dannelselse, ja, saa maaske ogsaa J. C. Christensens tabte Tro paa Militærudgifternes Nedsættelse, men den Tro har de vel ogsaa nu selv tabt. Mere var der ikke. Men vil man have Folk, der ikke er Velhavere, til at gaa ind i Hæren, saa maa man naturligvis ogsaa give dem en Løn, saa de kan leve af det, og det var det, J. C. Christensen tilstræbte med sine Løjtnantslønninger. Men, som sagt, hvilken Modtagelse fik det ikke! Det er muligt, at den ældre Socialdemokrat, som afbrød mig, heller ikke modtog det paa en smuk Maade, skønt det var demokratisk.

Til Slut skal jeg slutte med Musikken. Jeg kan her ganske henholde mig til de fortræffelige Udtalelser, mit Partis Ordfører kom med om denne Sag. Jeg synes, det er beklageligt, at vi ikke kan enes om at give denne elendige Drikkeskilling. Dette Spørgsmaal er ogsaa et Arbejdsløshedsspørgsmaal. Der er jo en hel Del unge Musikere, som er arbejdsløse og meget smaat stillede, fordi de ikke har den Adgang som saa mange andre til enten at faa Understøttelse eller komme ind i andet Arbejde. Jeg vil haabe, at dette Spørgsmaal maa blive løst under den Forhandling, som kommer om Sagen, idet vi fra vor Side udtaler vort Ønske om Forhandlingsvilje.

Formanden: Jeg skal her udsætte Mødet, det genoptages Kl. 13³⁰.

Mødet udsat Kl. 11⁵⁵.

Mødet genoptoges Kl. 13³⁰.

Forhandlingerne fortsattes.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen): Under den Debat, der har fundet Sted i disse Dage, har man fra forskellige Sider beskæftiget sig med de Forslag, som Socialdemokratiet tidligere har stillet. Man har citeret Udtalelser af den tidligere Forsvarsminister, min Partifælle L. Rasmussen, man har citeret, hvad jeg personlig har skrevet, bl. a. i en Pjece fra 7—8 Aar siden, og man har stillet disse Udtalelser op over for de Lovforslag, jeg nu har fremsat paa Regeringens Vegne. Det falder mig ikke et Øjeblik ind at beklage mig herover — hvis ærede Medlemmer finder det tjenligt for deres Formaal, skal de bare fortsætte —, men jeg maa have Lov til at tilføje, at jeg kan ikke se, der er nogen som helst Sensation i det, som nogle ærede Medlemmer her har søgt at fremføre.

Dette siger jeg baade til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen og til det ærede Medlem Hr. Brorsen, som ogsaa var ude paa denne Boldgade, og som i en streng Tone ønskede at vide, hvad Grunden til Forandringen i vort Partis Standpunkt egentlig var. Jeg maa sige, jeg undrer mig noget over dette, eftersom det er 3 Aar siden, vort Partis Hovedbestyrelse fastlagde vort Standpunkt under Hensyntagen til de ændrede Forhold, og eftersom det er 2 Aar siden, vor Kongres fastlagde dette Standpunkt. Standpunktet saavel som Motiveringen blev dengang offentliggjort og har været diskuteret i Pressen og paa Møder i hver eneste Krog i Landet. Der er overhovedet ikke noget mystisk ved alt dette.

Motiveringens afgørende Led var de ændrede internationale Forhold, særlig Bestræbelserne, saaledes som de udfoldede sig efter Afrustningskonferencens Sammenbrud, for paa Grundlag af et internationalt Rets-system at skabe Grundlag for Rustningernes Indskrænkning. Vort Partis Kongres har aabent og klart for den danske Offentlighed sagt, at som Forholdene saaledes havde udviklet sig, ansaa vi det for rigtigst for vort Land, at vi indordnede os under de internationale Vilkaar og søgte at støtte de internationale Bestræbelser, man her vilde udfolde, og som udfoldes i de forskellige